

93 og 94 foreslaaede, om Forhøjelsen af Godtgørelsen til Vidner, er ikke i sig selv nogen Konsekvens af det omtalte Standpunkt ved 2den Behandling, men jeg maa dog være enig med det ærede Medlem for 12te Kreds (Bærentser) i, at det vistnok maa være betænkeligt at forhøje de allerede i Forvejen endda ret dyre Udgifter ved Vidneførsel, og at det heller ikke kan være nødvendigt, idet den hellige Godtgørelse, der ved det foreliggende Forslag, som det var vedtaget ved 2den Behandling, er tiltænkt Vidnerne, formentlig maa være fuldkommen tilstrækkelig.

Der er en anden Ændring af Flertallet, som heller ikke er en Konsekvens af noget tidligere vedtaget, nemlig Ændringsforslag under Nr. 35, som siger, at Bestemmelserne om Statens Tilskud til Københavns Politi skulle revideres ved særlig Lov inden denne Lovs Ikrafttræden. Jeg maa meget fraraade at vedtage denne Ændring. Forholdet er ikke det, som den ærede Ordfører, det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos), udtalte, at man i sin Tid har fastsat Statstilskuddet i den Hensigt, at det skulde svare til en vis Del af Københavns Udgifter til Politi, i alt Fald ikke i den Hensigt, at det skulde vedblive svare til en vis Kvotadel. Forholdet er det, at man i 1863 ved Loven af 11. Februar, efter at der i en Række af Aar havde været ført langsommelige Forhandlinger mellem Regeringen og Københavns Kommunalbestyrelse, kom til en Overenskomst, en ligefrem Kontrakt, hvorefter København skulde have et fast årligt Tilskud paa 38,000 Rdl. af Statskassen til sit Politi, og af de den Gang førte Forhandlinger fremgaar det ganske tydeligt, at det fra begge Sider var en udtrykkelig Forudsætning, at dette faste Beløb af 38,000 Rdl. skulde for bestandig være et Fiksum, der ikke skulde forhøjes, hvis Københavns Udgift til Politi blev større, end den var den Gang, og heller ikke nedsattes, hvis den blev mindre, end den var den Gang. Naar den ærede Ordfører vil fordybe sig i de for øvrigt meget vidtløftige Forhandlinger, der strakte sig over flere Rigsdagssamlinger, føler jeg mig forvisset om, at han vil give mig Ret i den Opfattelse, jeg har gjort gældende, af Forhandlingernes Natur og Resultat.

Jeg har saa endnu tilbage at omtale Ændringsforslag under Nr. 50. Jeg er ganske enig i alt det, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte. Jeg er ganske enig med ham i, at er der nogen, der ønske at være fri

for at føre Processer og ønske en Rets-sag afgjort ved Forlig, er det netop i første Række Sagførerne, i alt Fald de Sagførere, der nogenlunde have noget at bestille, og vistnok de allerfleste. Men det ærede Medlem gaar ud fra en fejl Forudsætning, naar han mener, at denne Bestemmelse er kommen ind i Folketinget paa Grund af en gammeldags Forestilling om, at Sagførere ophidse Folk til Processer — denne gammeldags og ganske urigtige Forestilling. Saa vidt jeg har forstaaet og kunnet følge Stemningen i Folketinget, er det en helt anden praktisk og aktuel Grund, som har bevirket, at man der med meget stort Flertal og med meget stor Styrke har krævet, at man ved Forligskommissioner uden for København ikke vil give Ret til, at Sagførere møde, en Ret, som man er gaaet ind paa at give ved Forligskommissionen i København og vist ogsaa paa Frederiksberg. Det er nemlig den Betragtning, at man siger, at naar en Mand kan møde ved Sagfører i Forligskommissionen, føler for det meste hans Modpart, at det ogsaa er nødvendigt for ham at møde ved en Sagfører, idet han ikke tiltror sig selv Evne til at kunne tage en Debat ved Forligskommissionen op med en Sagfører og derfor mener, at han i Forligsforhandlingen vil komme tilkort over for Sagføreren. Da nu den ene indkaldte Part jo aldrig paa Forhaand kan vide, om den anden vil møde ved Sagfører eller ikke, naar han *kan* møde ved Sagfører, er det, at man i Folketinget har frygtet for, at dette vil bevirke, at Folk næsten altid engagere Sagfører for sig til at møde for Forligskommissionen, hvorved de ville paadrage sig Udgifter og baade gøre Rettergangen i de Sager, der ikke blive forligte, dyrere og faa en i mange Tilfælde unødvendig Udgift i de Sager, som blive forligte. Der ligger heri, saaledes som jeg har opfattet Folketingets Stemning, ikke nogen som helst Mistillid til Sagførerne, det er slet ikke den Grund, som oprindeligt har medført Bestemmelsen i Frd. af 1795 om, at Sagførere ikke maa møde i Forligskommissioner, men en helt anden, praktisk Grund. Man kan nu mene om dens Rigtighed, hvad man vil, men det er i alt Fald en Grund, som jeg synes, Sagførerne ikke kunne gøre nogen Indvending imod, det er nærmest en Kompliment til deres store Dygtighed og Forretningskendskab. Og netop, da man i Folketinget sætter saa overordentlig stor Pris paa at beholde det gamle paa dette Omraade ved Forligskommissioner uden